

Parijsche verzen

Dop Bles

bron

Dop Bles, *Parijsche verzen*. C.A.J. van Dishoeck, Bussum 1923

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/bles001pari01_01/colofon.php

© 2015 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) consists of the lowercase letters 'dbnl' in a stylized, blue, sans-serif font. The 'd' and 'b' are connected, and the 'n' and 'l' are also connected. The letters are slightly italicized.

VOOR JO

Parijsche verzen

De Nacht.

Dit is de nacht - -
Nog hunkeren in volgehouden wacht
de vrouwen bij 't lantarenlicht,
dat, krankend op het honger bleek gezicht
haar aanprijst als de winkelwaar,
den laten, doelverloren wandelaar,
die 't lonken van de vreugdelooze lach,
in 't uur van leeg geworden dag
verstaat.

Aan beide kanten van de nu te breede straat,
een muur van blinde eentonigheid
waarachter ongekende woning leit,
met menschen, in de slaap geborgen,
totdat de morgen
hen wekt met schemer vale zorgen,
die doemen tot een nieuwen strijd.

Nu is het uur van zaken doen
voor haar, die schuifelt langs de muur
in hoop, dat prooi zal naken,
en na een zoen,
die gratis wordt gekust,
verdooving van de lust
zal zoeken bij de walmende petrool,
bij haren droeven staat van afgehuurd idool.

Haar vormen gingen, 't maagd'lijk mooi,
de bruidschat van weleer,
en wat haar bleef, het is niet meer
dan toegedachte fooi.

Zij noemt zich Carmen,
omdat de armen,
die zelf te leeg in 't leven hangen,
voor zich een naam verlangen
vol van gelezen droomen,
die van haar eigen leven schijnen afgenomen.

Haar vader was een man...
de moeder had haar schoone oogen,
zij weet niet, of het is gelogen,
wat zij van beï verhalen kan.

Haar oogen deden nimmer kwaad;
zij gaat
en doet haar plicht;
het leven heeft het aldus ingericht
dat zij - als 't avondt - in de straat moet dalen
om daar het geld voor kamer en wat brood te halen, -
een kamer en wat brood;
zij wil niet dood,
en in dees buurt is zij bekend
en aan de straat en elke huis gewend.

Nu is het nacht - -
zij wacht, het hoofd gebogen
de komst, die lichten doet de oogen
met vreemde, helle gloed...
omdat zij weet, dat zij verleiden moet.

Dit is de nacht.

Een verdoolde.

Nu is zij dood - -
 ze was van mij,
 ze leefde jaren aan mijn zij
 en kende nauwelijks mijn taal;
 haar leven was een vreemd verhaal.
 Zij kwam een avond met een lach
 en bleef ook na den eersten dag;
 zij is mij met een lach verschenen,
 na vele tranen ging zij henen;
 ik gaf haar meer dan kleed en brood...
 Nu is zij dood!

Nu is zij dood - -
 haar kleine hart
 kan niet meer zeggen wat het mart,
 en beide oogen zijn gedooft;
 'k heb in hun gloed heel lang geloofd;
 haar lippen zijn van klank ontdaan,
 nu zij voor goed is heen gegaan.
 Zoo sluipend stil is zij verdwenen;
 zij ging voor altijd van mij henen
 het leven in, dat flonk'ring bood...
 Nu is zij dood!

Dernier Refuge.

Vrouw, ik wil wel met u leven,
treed mijn open kamer in,
mijn bezit zij u gegeven,
doch verzwijg mij vooze min.

De juweelen van een Carmen
zijn de zonde, die verwondt,
ik wil liggen in uw armen,
met uw adem op mijn mond.

'k Stoot dan 't hooge venster open
op de neergevelde nacht,
waar verdoemde zielen loopen
in een onbegrepen pracht.

En de uren zal ik proeven
als een geurend gift-likeur,
en uw leven blijve toeven
tusschen 't venster en mijn deur.

En de maanden en de dagen
gaan ons ongekend voorbij;
alle bloesems die zij dragen
zijn gewenscht door u noch mij.

En de nachten zullen groeien
en ons leven zal vergaan,
't leege hart zal stil verbloeien
in een zelfbedachte waan.

Nu gij 't leven dorst verspelen
afgestompt voor vreugd en pijn,
wil ik wel met u nog deelen
dit bestaan van zielloos zijn.

De Profundis.

Er is geen hartstocht schooner dan de haat,
de liefde in een brand van vlammen te vernielen,
zoodat in gouden gloor ten onder gaat
de drang en dorst der zielen.

O vrouw, die ik beminde zonder zoet gevele,
die 'k minde om de nacht, en bij het dagen
met handen die aanbaden heb geslagen,
'k ben ver van U en daarom medelij!

En gij zijt zonder mij en door de straten
dooft gij alleen, die nu de honger weet,
en zoo Uw oogen en Uw hart vergaten,
zult gij mij kennen in uw duldloos leed.

De zon, de domme dooder van de droom
liet tusschen ons te vaak zijn waarheid lichten,
in wilde wanhoop greep' gij naar gedichten
en las, en van Uw haren proefd' ik het aroom.

Te vele nachten, altijd saamgeklonken
in wanhoop die ons drukte als metaal,
te vaak als bann'ling aan de weg gezonken
slechts denkend aan het niet verkregen maal.

Ach, hoeveel dagen lagen onze hoofden,
waarin geen denking zuiver rijpen kon
verzaligd op het kussen dat wij g'loofden
bleek aureool, dat om ons hoofd zich spon.

En thans te ver van U en van Uw veile panden,
de kus van wulpsche mond, de gloed van kranke geest,
de smaadlach van Uw oog en streeling van Uw handen,
O 't schaamteloze schoon, dat huivrend is geweest.

Geweest! Maar neen, maar neen, zoolang 't begeeren
ons hart niet loslaat als zijn lage prooi,
zoolang zult gij tot mij, of ik tot u wel keeren
zoolang ons spel slechts schendend is en mooi.

Er is geen hartstocht schooner dan de haat
die onze liefde sloopend zal vernielen
wij moeten verder tot het marmerkil TE LAAT
waar niets blijft dan gebroken nog te knielen.

Morgenwandeling.

Verlaten wij het slapeloze bed,
waartoe nog langer liggen waken?
van woorden is geen droom te maken,
die van het looden leven ons ontzet.

Sla om het vale afgedragen kleed,
bedek het bloot slechts van de voeten;
wij gaan en komen zonder groeten,
wij gaan naar 't bosch, dat van geen wanhoop weet.

De berken in het bleeke nevellicht,
gelijken ranke, onbesmette maagden,
die nooit het treden uit den droom nog waagden -
o, vrouw, waarom de voet hierheen gericht?

De kille nacht hangt klam nog aan ons lijf,
de slaap ligt dood op onzen mond en oogen,
de zon zal stijgen zonder mededoogen
en menschen komen, en hun bont bedrijf.

Straks is het bosch in vollen dag gezet,
wat zullen wij in 't levend uur beginnen?
o, vrouw, laat ons den langen weg herwinnen
en keeren tot het slapeloze bed.

Souvenir Apathique.

Ik zie
 je ponnie
 een leugen fijn-wulpsch, maar zachter
 en daarachter
 de nacht met maanlicht er tegen
 en donkere hellende stegen.
 Wij
 als twee schaamle schunn'ge vagebonden
 aan 't dolen...
 apachen waren verscholen,
 een doode lantaarn als wachter.

Ik zie je mond,
 verdord papaverrood,
 je tanden, die
 in honger groot
 het brood aan stukken braken,
 verbroklend op het laken
 en 'k hoor je klagen
 wijl 't verzwond eer nog de nacht wou naken.
 Ik zie je handen
 rustloos zoeken en verstranden
 in 't doelloos uur der leege dagen,
 of heel je tener wezen
 half opgerezen
 gebogen naar de schemering

aan 't lezen,
waaraan gedachte geenszins hing;
de losse vellen, vogels lamgeslagen
vervlarden op de grond.

Je oogen
in wimperen kanten
hel als brillanten
en daarin
bewogen
het zinnen zwoel op giftig schoone loogen

En dan: Een pad in 't bosch
en jij, nerveus, je haren los,
met bleek, te bleek gelaat,
wil zingen 't eigen lied
maar kan het niet;
je stem is heen...
alleen een schor geluid schroeit door het
vroege uur.

Nu zie 'k de muur
met je portret
als danseresse bloot van voet
in bessenrood gewaad...
verloren staat.

De straat
die eerste nacht
je lach, brutaal gebaar
als van een slet,
het gloeiend vuur
der cigaret.
De boulevard
en 't donker doodsch plantsoen,
je blauwe heliotropen volle hoed
en in een groene gloed
't felijnen lijf dat zwichtte
en op jou mond
jou mond,
als droeve klacht die zacht verzwond.
Verlaine's lichte
poëzie:
'Voici...'

Toen zij was dood.

Ik weet niet, of het leven is
zoo niet bij machte zijn
om ook maar één gedachte
te koesteren, of het gemis
te voelen als een weeë pijn.
die in het lichaam is.
Geen klank of naam er
voor te weten,
voor de herinnering
aan al wat onvoldragen ging
en doelloos als de spiegling van een ding
niet wijken zal van mij en uit dees kamer.
Want alles in dit hart verstilde
tot schijndood van te schaam'le drang
en zoo de laffe levenshang
niet tot de dood verkilde,
is 't, wijl de voorhang
zich nog niet sluiten wilde.

't Geluk was in mijn handen, als
een gouden munt. De dorst naar drank
liet hem niet werpen op het zink; de klank
verried het luid, zoo 't stuk was valsch!
Ik waagde 't niet! En toch, het ging te loor...
En nu voor 't eerst, ik hoor
de klank, en zij is wel

als van een zuivren schel
en klaar als kinderbljje lach!
Wat is dit ver! Ver als de zomerdag
die tintelend van gouden schijn
wel achter 't zonneblind zal zijn.

De zon was dood...
het kopergeel en anjelieren rood
ging weifelend heen
en liet alleen
het parelbleeke grijs
in 't avond-stil van het terust Parijs.
De Seine stroomde laag,
lei-kleurig lag de lucht er in
met even rimpeling.
Traag
ging de wind,
hij boog de boomentakken saam
en bracht een licht geluid ertusschen,
het dreunen van de zware autobussen
gaf aan de brug een vreemde siddering.

Aan beide kanten lag de stad
en 't was, of zij die gingen
daar doelloos langs de ka
niets na
bezaten en daar hingen

wijl geen van hen een doel nog had
en hier te wijlen was het allerbeste...
Een schemer vulde toen het westen
en 't was of klom, of tot de hemel ging
de Notre-Dame hoog in heiliging
van stille schijn.
De hemel spande om haar als een schrijn
en laag, de Seine, smeekend om erbarmen,
sloeg om haar heen de beide armen.

De stilte was die van de nacht...
toen plotseling een lach, haar lach!
Ik zag twee oogen!...
De avond lag verwond
door 't bloedrood van een vrouwenmond.

Een vrouw...
haar jong te bleek gezicht
is moe van het verlangen,
dat dof in 't oog bleef hangen
als 't kalken licht,
dat door de regenwolken zeeft.
Zij spreekt mij aan,
opzettelijk onaangedaan
en om de dunne droge mond
de hoonlach, die te bitter weet
van liefde's zinloos leed

en kankerende wond.
Wat zij behield, is koude spot
om liefde, om geluk, om God
en nimmer dat zij zich vergeeft
de smart die doelloos werd beleefd.
En als zij spreekt,
dan glijden al haar woorden heen
dof, doelloos, schor, als na gewezen
uit de te droge keel. Haar lach
wil wezen hoog en schel
en rinkelt uit, als een gebarsten bel.

Slap gaan haar armen op en neer
zooals een wimpelvlag
deint doelloos op een trage wind.
Zij peinst... en vindt
de woorden in gedachte-nevel niet
en neuriet onbewust het oude lied
dat eens in slapelooze nacht
wat koele klankenbalsem bracht.
Dan, met een vloek, wijl niet verging
herinnering als 't martelende ding
dat keert met elken dag,
hervindt zij plots zichzelf weer
en als een rauwe gil klinkt d'uitgestooten lach!

'Ik ben geboren op het land,
mijn jeugd ging in het groote bosch
waar ik blootsvoets en met de haren los
mij droomde in een ridderslot en heimelijk maakte brand.

Mijn moeder keek niet naar mij om;
zij had te veel verdriet.
Naar school gaan deed ik niet;
de meester sloeg me daar, schold me voor lui en stom.

De jongens hielden niet van mij;
ik was te haveloos,
maar ik verkoos
te blijven zoo ik was, ik vroeg geen gunst of medelij;

Ik had mijn bosch, mijn boomen en mijn droom,
soms dacht ik mij een dier,
een sluwe panter of een blijde fluitenier;
ik at van 't gras en dronk het water, dat ik schepte uit
de stroom.

Daar zat ik uren stil gelijk een kat,
verloren in een wulpsche wilde droom...
eens viel 'k bewustloos uit een hooge boom
en was nu dood, zoo niet een boer toevallig mij ge-
vonden had.

Wijl ik geen schoenen en nog korte jurken droeg,
schold heel het dorp, mij voor een deerne uit,
voor mij was 't woord niet meer dan een geluid;
je denkt niet na, zoolang j' in droomen leeft is ook de
droom genoeg.

Maar droomen, weet je wat dat zijn?
Bedwelming dieper dan door drank
door beelden, die dan plotsling worden krank
en rillend zie je toe, en lijdt voor 't eerst een vreemde
nooit gevoelde pijn.

Ik leefde toen gehuld in droomgegloei
dat plotseling viel af, als lompen van mijn lijf
en ik stond naakt, en van 't gedroomd bedrijf
was niets gebleven dan een hulploos staren in een
nieuwen groei.

'k Was vijftien jaar,
een leege angst was al wat ik bezat,
wijl 't leven wel bestond, maar dat het mij niet had:
ik wilde werkelijkheid die blijvend was en waar!

'k Moest leven, o tot elke prijs!
een jonge kerel bood mij aan
wij zouden gaan
wij zouden samen vluchten naar de grootste stad, de
groote stad Parijs!

Parijs! 't Was mij of 'k tuurde in tintenvolle zee...
hij sprak van liefde en om-mij-verdriet
ik staarde, hoorde al die woorden niet,
ik vroeg niets meer dan dat hij ging en dat hij mij
nam mee!

Zoo kwam ik hier. Nog zie
'k mij door de straten gaan;
- ach werkelijkheid is slechts een and're waan;
'k verkocht er kranten en schreeuwde door de nacht:
"La Presse" en "La Patrie"!

En eenmaal heb ik ook bemind
had ik hartstochtelijk lief,
hij was een dief,
maar niet om mij; mij gaf hij niets meer dan een
dodgeboren kind.

Ik was nog jong, drie jaren is 't gelêe,
'k was negentien en dacht
dat liefde mogelijk bracht
wat in mijn zwoele kinderdroom bleef d'onvervulde bête.

Maar 't leven is een vooze schacht
ik ben niet meer verblind,
alleen omdat ik heb bemind
wil ik mij wreken met mijn mooi gelaat en met mijn
mond die lacht.

Het eind van 't leven is toch maar het graf,
zoo niet het hospitaal,
licht dat ik van het leven haal
't genot, zooals 'k eens heimelijk de vruchten plukte
van de boomen af.

Kwam ik tot jou, of jij tot mij?
Ik weet alleen, dat 'k niet bedroog;
er was geen liefde in je doffe oog,
je vroeg niet meer, nietwaar, dan dat ik leefde aan je zij.

Wij hebben wel elkaar verstaan,
wij hadden beï eenzelfde doel,
met hoon te dooden elk gevoel...
zeg eens, verliet je mij, of ben ik op een dag zoomaar
voor goed gegaan?

Nu ben ik ziek en moe;
ook jij, God dank, vindt geen geluk;
het leven heelt niet, wat 't sloeg stuk;
mijn lichaam is alleen gevaar; dat is de wraak die
mij nog lachen doe'.

Was ik niet beter voor mijn kind
dan moeder was voor mij?
Waartoe een leven? om 't nabij
de dood te voeren die, als de moeder wil, het eerder
nog dan 't leven vindt?

Wij gaan weer naast elkaar,
'k weet dat ik sterven moet
en zoo ik had de moed,
ik wachtte 't eind niet laf, maar toonde dat 'k niet
bang was van 't gebaar.

De dood in 't hospitaal is koud,
mijn lichaam leefde 'k stuk
en al het kwaad bracht nimmer mij geluk;
nooit ben ik goed geweest of: toen ik als een dier
ging roovend door het woud?

Blijf bij me, dat we saam
het doen; 'k draag 't gif steeds met me rond
en op je borst verbleekt mijn roode mond
die zooveel onheil bracht...
en noem dan voor het laatst mijn eigen ware naam.'

Wie was die vrouw?
't Geluk?... de branding
die wild wrekend slaat
zichzelve stuk
en niet meer dan een reven achterlaat:
herinnering
aan haar te bleek gelaat?

Wie was die vrouw?

Het was een vrouw, die niets hier vond,
dan dorst'ge lippen op haar mond.

Verdoold, verdwaald in 't eigen lijf
het zoete aas van 't kwaad bedrijf.

Als kind verloren in de droom,
had zij gezeten in een hoge boom

en nauw het leven in gegaan,
of zij moest droef te gronde gaan.

En toch, zij had eenmaal bemind
en stierf slank nog als een kind;

haar veile lippen moegekust,
vond 't zieke hart dan eindelijk rust

en 't was of van 't verkild gelaat,
een glans gleeed van verheven staat,

of prevelde de doode mond:
'er was geen hart dat mij verstond,
waar bleef
wat mij eens droomen deed: hoe groot is
mijn geluk: ik leef!'

Die vrouw was langs mij heen gegaan,
zoo schamel en met smaad belaân,

een leugen, een verworping,
die nauwlijks aan het leven hing.

Haar lach was haat, de rauwe kreet
van wie om liefde's aflat leed;

zij werd door 't onbewust gemis
het gif dat blind begeeren is.

Heur hart was een onzuivre wond
gelijk haar roode open mond,

Een ieder heeft die vrouw veracht
aan wie ik nimmer balsem bracht,

die ik wou redden uit haar nood:
toen zij was dood...

Een doode.

'k Heb u, even maar, verlaten
om nog te koopen wat petrool,
zoodat van 't bleek gelaat en
handen
zou wijken sombre schemer dool
voor het vertroostend stille branden
van dit getemperd lampelicht,
dat om uw doode aangezicht
ging leggen glanzen aureool.

De nacht zal ik hier bij u waken,
nu alle snaren sidd'rend braken
van uw vermoeide hartsviool,
nu gij ligt stil en uitgetogen,
met neergelaten wimperoogen
en van uw mond breekt niet meer uit
het cello diepe klaaggeluid.

Hoe vèr-verstorven stil is 't thans...
omhuiverd door de broze krans
van mijne zachte preveling
ligt nu uw blank verstijfde lijf,
waaruit het leven brekend ging,
dat even in een siddering
de strijd vermeldde van 't bedrijf...

Willoos lagen toen uw handen
en ik sloot
achter transparante wanden
het mysterie van den dood.

Van beider leven
is alleen,
wie aan uw sponde zit gebleven,
en toch, wij beiden gingen heen
in 't laatst gestamelde vergeven,
waarvan gij nu ligt uitgerust,
voor 't eerst uw schoon-zijn onbewust.

Uw koude wassen beeltenis
zal ik met 't laken zacht gaan dekken
eer dat de dood in uwe trekken
schaadt, wat niet te heelen is.
Nauw'lijks zal het u dan raken
als bevreesd voor een ontwaken,
want ik vrees uw oogopslag
in de scheemring van de dag.

Gij zijt dood...
veilig tusschen kamerwanden,
waar de lamp zal blijven branden
en de stilte is nu heilig -
't Leven was voor u te groot;
het geluk bleek niet te puren

uit de vele dagen uren
en het kwam niet als het loon
wijl uw spiegelbeeld was schoon -

‘k Zal u op een dag verlaten
en gij moogt me dan niet haten,
of miskennen mijn gevoel,
maar mij werd niets meer gegeven
dan het leven
in verblinding naar het ongekend en
onbewuste doel.’

En dit uur is nu gekomen
in de laatste uwer droomen
deze nacht...
Gij zijt langzaam weg-geleden
van mij heen, en uit het heden
uit de schoone, ranke schacht
u zoo tijdelijk togedacht.

Langs de donkere gordijnen
gaat de dag
zoomen zilveren beslag
van zijn helle schijnen.
Maar ik zal geen dag begeeren
en het zonlicht van u keeren;
dat de nacht hier blijve hangen
en wij bei, bevangen

blijven in dees onverstoobarheid,
die ik u heb toegewijd.

'k Zal niet van uw sponde treden
en niet keeren tot de stad,
wijl gij in te fel begeeren
haar te diep aanbad.

**Maison Dubois.
Slaapliedje.**

‘Je suis à Dubois dont on fait les cercueils’.
Tristan Corbière dans une lettre à sa mère.

De zuster is heen gegaan;
't is hallef acht,
nu moeten wij slapen gaan,
want voor ons is het nacht.

De oogen sluiten,
en heel stil blijven;
buiten
gaan, wie gezond mochten blijven.

Wij waren eens één
met dat groote Parijs.
nu zijn we alleen,
heel ver op reis.

We zijn nu ziek
in zieke lijven,
een broos relik,
vol vreemd bedrijven.

De waakster wil
dat wij niet klagen.
en dat wij, stil,
niet storen met vragen,

want de slaap is zoo licht
en wij allen zijn vrinden,
die zich dicht
bij elkaar, en ver van het leven bevinden.

Wij wonen toch
in zieke lijven,
die nog
heel lang hier moeten blijven.

Hier blijven wij
heel lang bijeen...
zoo niet een spreij
komt over het bed, en het bed gaat heen.

Wij kennen elkaar
uit onze klacht,
en het gevaar
dat ons hierheen heeft gebracht.

De oogen toe
 en niet meer zinnen;
 we zijn zoo moe
 en de nacht gaat beginnen.

Zoo vele uren
 komen nu aan,
 zoo lang van duur en
 zoo traag van gaan.

Zoolang het waaklicht
 zuiver brandt,
 schicht
 het een schaduw, hoog tegen de wand

en is de nacht
 nog zwaar en diep,
 en tracht
 nog te slapen, wie nog niet sliep,

zich te bevrijden
 van dorst en droomen,
 en van het lijden
 dat heel het lichaam heeft ingenomen.

Wij weten niet
waarom die pijn
en niet,
waarom wij nog altijd levend zijn...

Als scheemring ragt
langs het gordijn,
dan gaat de nacht
en vermindert de pijn

en komt heel mat
het eerste dagen
als had
het geen kracht, om 'et zonlicht te dragen.

De waakster gaat
dan welhaast heen
en laat
ons vreemd, in de dag die verscheen

...maar heel een nacht
moet eerst beginnen,
nu niet gedacht
en niet meer zinnen,

de oogen sluiten
en heel stil blijven;
buiten
ons, laat de koorts ons nu drijven.

Stadsgezichten.

I.

't Is laat,
en de wind
sluip door de straat,
als een kind,
dat niet meer wil schreien...
Een klok slaat
zijn lichte beien
dat vergaat...

De boulevard ligt lang
regenglinstrend als een slang,
die naar zijn prooi wil glijen
en de huizen komen,
de sombre fantomen
zich roerloos rijen...

Als donkre ziel,
waarin nog wanhoop gloeit,
jaagt onvermoeid
een automobiel
door de nacht...
Een horen lacht.

't Is laat,
en de wind,
vlucht door de regenstraat
als een kind.

II.

Open de vensters
wijd op de dag,
het leven trilt
het leven gilt
en 't zonlicht lilt
waar schietende schaduw stuk slaat!
De straat
is wild van rumoer en van haat,
haat die als liefde groot is,
zij stroomt en snelt
vol donker geweld,
ieder mensch wordt een held
die strijdt om 't doel dat brood is!

Open de vensters en luiken,
ik wil de lucht
de zwoel bezwangerde lucht wil ik ruiken
waarin het leven hijgt
en duizenden stemmen zoemen;
microben zijn bloemen
die bloeien in miljoenen
microben zijn de zoenen
van de donkere lichtende wereldstad!

De vensters, de luiken open,
wijd op de straat,
o, dat het leven opslaat
tegen het bloedloos gelaat,
tegen mijn leege oogen!
'k Wil zien de jagende, vluchtende menschen, tusschen
de auto's en bussen
die snorrend en dreunend jagen
en levende drommen dragen
in hun glanzende vierkante buiken.

Open de vensters wijd
op het leven!
Het leven is meer dan vizioen
van koortsende droom.... O één doen,
één strijd
voor het begeven!

III.**Le pont de caulaincourt.**

Paardenpooten trapp'len, draven
 boven graven, boven graven,
 boven het vergaan verleden
 stuwt en stijgt het hijgend heden,
 boven het gefluisterd Amen,
 vlamt de pakkende reclame,
 boven 't somber R.I.P.
 waarschuwt luid: 'Si vous toussez....'

't Leven spreidt zijn vleugels wijd
 boven dood en eeuwigheid,
 spant in vergetrokken togen
 zijn versteende breede bogen
 tot een veld van koorts'ge strijd;
 tusschen plecht'ge marmerzerken
 zuilen zwaar de zwarte werken,
 die het volle leven dragen,
 over dooden heengeslagen.

Paardenpooten trapp'len, draven
 boven graven, boven graven,
 boven het Memento Mori
 juicht de dag in volle glorie,
 tusschen zware wagenvrachten
 jagen mensen, joelen, jachten,

snorren taxis, toet'ren, tett'ren,
zoemen stemmen, schreeuwen, schett'ren,
logge camions dond'ren, bonken,
monden lachen, oogen lonken,
wielen went'len, knarsen, kreunen,
autobussen dav'ren, dreunen;
in één jacht, één drift gedreven
bruischt en kookt het lillend leven;
in de branding opgenomen
van één stroom en tegenstromen
van een durend af en aan
blijft de drom van menschen gaan.

Paardenpooten trapp'len, draven
boven graven, boven graven,
boven weidsche sepulturen
slaat de zweepslag van de uren,
boven vroom geknielde liên,
walmt de wierook - de benzien!

O, de dood is zoet in 't g'looven
aan 't bestaan van een: hierboven,
want een 'boven' is gegeven,
want hierboven is het leven
vol mysterie, heil en hoop
in 'de grootste' bioscoop,
die, als eind'lijk nacht gaat dekken,
nog de dooden tracht te wekken

met zijn kleurdoorvonkte banen
van elektrische reclame,
vol van zon en duizend sterren:
'Changement de Propriétaire!'

Paardenpooten trapp'len, draven
boven graven, boven graven,
boven heil'ge eeuwigheid
lalt en bralt de nieuwe tijd,
strijdt en stuwt het kermend heden,
met zijn vloek en zijn gebeden,
met, als laatste elegie:
'L'au-delà?' - 'Oui, mais Ribby....!'

Chemisch geluk

Pharmakon Nepenthes.

‘On entre dans la toxicomanie par la porte de la douleur ou par celle de la volupté.’

Uw teêre tred in ijle stille sfeer
 - in mij, in mij de nacht! -
 ik wacht
 op u... om u dat 'k nog begeer.

Mijn leven zij, zoo ik mij tot u keer...
 - vergaan van u bedacht -
 en zacht
 de open droom te efemeer.

Te zijn in 't ongetijde, dit niet meer...
 - een schijn in stille pracht
 verragt -
 en dieper is het zinken weer.

Totdat uw treden wederkeert, te eer,
 wijl 'k zonder u geen macht
 meer acht
 en van dit tijdljik uur mij keer;

Uw bleeke hart, dat heemlen opensmacht
 neigt tot mijn hart nu neer;
 mij deer'
 geen dood, die uwe hand bekracht!...

Een Biecht.

(Donne-moi deux francs pour acheter de la cocaïne. Je serai sage et heureuse et je te dirai de belles choses.)

Waarom, waarom zijn deze zomernachten
zoo zwaar, zoo zwart, zoo eindloos lang?
ik lig hier wezenloos in mijn gedachten
en ik ben bang.
Ik wil niet sterven, niet verdwijnen;
die nacht is veel en veel te diep,
wie brak de koorden van de nachtgordijnen?
o, zoo ik sliep!

En jij, jij moet ook wakker blijven
en praat! Vertel en vul dit holle leege uur
met woorden! Om onze naakte bange lijven
kunnen zij dan groeien als veilge, hooge muur.
Vertel, en als je moe bent van het praten
en werkelijk niet meer kan,
dat is 't mijn beurt en ik vertel je dan
't geheim, het niemand ooit gezegde van mijn leven -
neen, neen, de waarheid heb ik nooit gebiecht;
een mooi bedenksel heb ik steeds gegeven,
wie weet waarom hij liegt?
Verberg mij niets, mij mag j'ook alles vragen,
of wil je soms dat ik begin?
Ja, laat mij spreken, het is zoo niet te dragen;
mijn hoofd is vol geschuifel zonder zin.

'Mijn moeder vluchtte van mijn vader heen;
mij heeft ze maar vergeten;
was ik niet mooi, ik zou niet weten,
wie eens mij liet alleen.

De dorpers dwongen mij tot haten,
mijn vader vond, dat ik haar oogen had,
dat ik hem ook wel zou verlaten....
toen ging hij drinken en vergat.

Ik dwaalde rond op bloote voeten,
de honger dreef mij vaak naar huis,
geen mensch of kind dat mij wou groeten;
zoo bleef ik kuisch.

Ik kende 't bosch en alle boomen,
en voedde mij, met wat ik vond,
hoe vaak ben 'k 's nachts niet thuis gekomen
ik was zoo'n echte vagebond.

Hoe ver gingen die jaren henen!
men nam mij mede naar de stad,
ik leerde leven, leerde weenen,
hoewel ik nooit, neen nooit heb lief gehad.

Hoe vreemd dat was, daar onder vreemde menschen
verdwaald te zijn:
ik zag het leven als door lensen;
het was te groot en ik te klein.

Als 't laat werd, moest ik rond met bloemen,
ik trad verlichte zalen in
en hoorde mij een schoonheid noemen;
zoo was 't begin.

Neen nooit, dat ik dit zal vergeten,
hoe 'k eens en plotsling dacht,
neen voelde als een zeker weten:
dit is het leven dat je wacht.

Ach, hoeveel trouw werd mij bezworen,
maar 'k voelde meer voor vreugd,
mijn leven was, wat altijd gaat verloren,
de korte spanne jeugd.

De mannen heb ik om de drank bemind,
die nachten doofden droeve drangen,
want soms nog brandde een verlangen,
en spijt; 'k was nog zoo'n kind.

Hoevelen lagen aan mijn voeten,
hoevele tranen zijn om mij geschreid,
ik heb mijn schoonheid, die ze minnen moeten,
tot zij bezwijken in de strijd.

En als ik zag die mannen-tranen,
hun geld dan nam met hoog gebaar,
dan lachte 'k om hun droeve wanen,
dat ik voor hen was waar.

De min tot mij liet ik zwaar boeten;
een man is waard slechts, dat hij lijdt,
doch om het kind, dat ging op bloote voeten,
heb ik te vaak geschreid.

Hoe jong ik ook in 't leven stond,
het leven kennen, is het leven haten,
want geen geluk, dat nog kan baten
als 't hart niet is gezond.

Ik was toen nauw'lijks twintig jaren
en kende levens lustelooze pracht,
een nieuw verlangen vroeg gevaren,
van ongekende, doodend zoete macht.

Toen mocht ik weer in 't leven g'looven,
geluk is werkelijk te koop;
ellende, smart zijn te verdoven;
te wekken is de zoetste hoop.

Nu kan ik lachen zonder reden,
als 'k vreugde wil, kan ik ook vroolijk zijn,
een wondre wereld ga ik binnentreden,
die droefnis draagt, noch pijn.

Een ieder mag mij nu verlaten,
tot geld of goud gaat nu geen lust,
waarom nog min of haten?
Dat leven ligt in mij allang gebluscht.

Want elke smart kan 'k lachend nu bezweren,
die in het hart soms brandt,
en in mijn hoofd kan ik gedachten keeren,
met 't witte poeder op mijn witte hand.

Want iets, iets heb ik nog verzwegen,
waarom ik lijd,
ik, vagebond van alle wegen,
ook ik verloor een strijd.

Een moeder heeft mij nooit omvat;
haar schoonheid werd ook mij: gevaren!
maar wat geen God mij zou besparen
is, dat ik ééns heb liefgehad.

Waarom de waarheid nu gesproken,
en niets bedacht?
Ach, ook op jou heeft 't leven zich gewroken,
hoewel jij altijd lacht.

Tot jou alleen wil 'k spreken van mijn leven;
wat is ons nog de min?
(mij bleef te weinig om er nog van weg te geven),
vertel me wat, want slapen heeft geen zin.

De Schoone Droom.

Faits Divers.

Un jeune peintre éthéromane meurt d'une piqûre de morphine. Lorsque tout le monde fut enivré, Fernande proposa de faire une piqûre de morphine. Le lendemain matin ils se réveillèrent, à l'exception du jeune peintre Marcel W.

Le Journal 12-3-'12.

De schoone droom van het te schoon verlangen
ging langs de lange gangen
tot lichtend schijn-verschiet,
de hunkerende ziel, gelokt in ijle dreven,
verdoolde in de glans van 't tijdelooze leven
en keerde tot het lichaam niet.

Het licht
der lamp bleef heel laag branden
en op het bleek gezicht
en op de bleeke handen
viel flauwe glans als van een ster,
die luisterloos verdooft,
te ver...

Zij lagen
dicht bijeen, gestrekt
op dekens en matrassen op de grond,
verslagen
en gewond

door 't leven, dat de droomen wekt,
waarin het hunkrend g'looft.

De wanden
weken weg in 't duister,
een licht gerucht, als flauw gefluister
ging van de handen,
't loom gebaar
dat tastend zocht
het ether vocht,
en gulzig zoog de geest het in,
als preveling van goddelijke zin.

Dan werd het stil....
geen wil
was in het lijf gebleven,
waaruit de ziel scheen opgeheven
en zweven bleef zichzelf bewust;
zij zag het lichaam diep in rust
en wist 't zichzelf die daar lag
in kleurig zilvrend droomen-rag....
Al 't aardsche brak nu open, stuk
in sidderend geluk.

Verhevene geruchten
verzaligden de zuchten
der zwijmel-dronken monden;
de duur van de seconden
zweeg voor de klopp van 't hart.

De geest hing boven bleeke baar,
die 't eigen lichaam was
en zag het klaar als in een droom.
De oogen, als twee lichten vroom,
beschenen met een wondre schijn
vizioenen, die op glans gordijn
als hingen van den hemel af
en schoven vóór, en gingen heen,
millioenen saam, en één voor één,
één tintenregen, die verglijdt
en vullen bleef de eindloosheid
en telkens andre vormen gaf
symbolen vonkend diepsten zin:
een nieuwe wereld van gewin
brak ver al verder uit....

Al wat bestond lag uitgedoofd,
niets bleef, dan 't eigen wetend hoofd
vol ongekend geluid.
't Heelal lag op de eigen mond,
de oogen waren zon en maan
het lichaam eindelooze baan
waarover, streelend als een hand,
't Geluk ging in een nieuw verband;
een eeuwigheid van heiliging,
die heel het leven zacht beving.

Zij lagen
dicht bijeen,
gedragen
ver van 't leven heen....

Al bleeker werd het droomverschiet,
dat week en week.... en dan afliet....
En heimelijk besloop 't gevaar,
dat oude vormen bracht;
het lichaam werd zichzelf gewaar,
het oog begreep de nacht;
een weeë pijn was in het hart,
dat droog geloopt scheen
en in het hoofd een sombre smart,
zwaar als een marmarsteen.
En kreunend kloeg het weengeluid:
'Niets bleef, 't werd al verspild,
de nacht, de nacht is nog niet uit,
hoe nu die nacht gestild?'

En toen....
't Was niet Fernande, die zoo stil verscheen,
een Engel die de hemel openslaat,
ivorenblank gelaat,
met oogen vol van zilvren tinteling.
Zij ging
langs allen heen
en knielde neder aan hun zij -

aarts-engel van Gods medelij,
en één voor één
werd 't medicijn
hun lichaam ingeschonken,
dat henengleed
en dan verzonken, dood voor tijdelijk leed
en pijn
onsterfelijkheid zag vonken
in droom bekrachte schijn,
en knielend neer, bij wie haar wacht,
ging zij, de bleeke maagd,
blootvoets
en deed de ronde,
de schoone Engel van de schoonste Zonde,
totdat haar werk was gedaan,
iets goeds;
geen klacht, die zij niet had verjaagd.

Nu lagen allen neergevlid
in waden van vergetelheid;
er hing
alleen nog preveling
een zacht gerucht
van weeke dank in stameling,
die wijlen bleef en nauw verging
in diep doorhijgde zucht.

Zij lagen dicht bijeen,
gestrekt
in nacht die eindloos scheen
en eindeloos zich rekte,
toddat de valse schemering,
haar met zijn kille tongen lekte,
waarop zij henen ging,

Een licht
van kleine lamp was blijven branden,
op 't bleek gezicht
en op de bleke handen
van 't jonge lijf, waaruit het leven vlood.

En toen de dag zijn klaar bewustzijn bracht
week droom en slaap voor bange klacht
en smart,
wijl geen ontwaken was uit kelderlike dood,
voor 't zwijgend en verzwijgend hart.

De broze droom van het verblind verlangen
ging langs de lichte gangen,
naar 't ver vizioen verschiet.
De ziel verdoolde in de droomen-ijle dreven,
het lichaam was gebleven,
het looze, vooze riet.

Finale.

Ik sprak tot U, maar dronken,
 tot U, die in mijn armen lag:
 'de wrange wereld ligt verzonken
 en nimmer, nimmer meer, de dag!
 Ik ben van U, nu ik U kus
 voor U en U alleen
 en al ons droomen en ons doen was dus
 dat ik met U, werd één!
 O deze nacht, o deze nacht
 een tijdeloos verblijven,
 de viering allerschoonste pracht
 in twee verwonde lijven.
 Gij zijt 't in hoon geheiligd kind,
 dat zocht en heeft gevonden
 en nimmer dat gij hebt bemind,
 eer minden onze monden!....'

- 'O laat mij g'looven in de trouw,
 ik wil U niet verlaten!
 noem' mij der eeuwen Eva vrouw
 mijn min moogt gij niet haten!
 Er is geen hart, dat in mijn hart
 zoo dorstig dorst te dringen
 als wen Uw droefnis en mijn smart
 in 't nachtelijk uur vergingen.

Ons leven was een vloek, een hoon,
het zonk te zwaar, te diep,
wat was mij weelde, wat een woon,
zoo 'k eeuwig in Uw armen sliep!
Zie in mijn oogen liefde's vonken,
de zon breekt door het wimperrag....'

Gij sprak tot mij, maar dronken,
tot mij,
die dronken in Uw armen lag.

De doedelzak

Het lied van de Doedelzak.

(Chanson vécue à deux sous).

Een lied, een lied
van dwaas verlangen
zijn al mijn zangen
op dansmuziek:

Lach, lach, lach,
het was een lichte lentedag.
Zij waren blij
o allebei
en zijd' aan zijde
togen zij door de wijde weide
al naar de stad
waar men voor beï een kamer had.
Ach, ach, ach!
toen het werd dag
vervreemden hunne lijven:
hij zwoer van eeuwig blijven,
en heeft haar dan verlaten;
geen kussen konden baten!
Alleen de tranen bleven hier
als 't onvergeetlijk souvenir.

En daar de lente niet blijven kon,
kwam toen de zomer met de zon
en toen de zomer was gekomen,

bloeiden weer dezelfde droomen
 en om de vinger een gouden band.
 Eeuwige trouw
 van man en vrouw
 en aangekondigd in de krant;
 het moest nu au sérieux genomen!
 Lach, lach, lach,
 plechtige woorden, trouwe oogen;
 hij een naam, en zij vermogen
 zing dan allen een vroolijk lied;
 het huw'lijk opent nieuw verschiet,
 als Liefde uitloot met een Niet!

Lach, lach, lach,
 de herrefst komt met herfstwind:
 - Mijn kind, mijn kind,
 naar huis gezwind
 en vlug de lamp ontstoken;
 de lamp vertelt zijn sproken:
 'Princesje blank, met haren rood,
 een ridder keert en steekt haar dood,
 hij minde wel haar schoon gelaat,
 maar minder haar te snood verraad'!
 'Mijn God, mijn God
 wat gruwzaam lot;
 - hoe angstig huilt de herfstwind!' -
 'Mijn kind, mijn kind
 wat beeft je hand
 'k heb het gelezen in de krant

ik wist niet dat je gelooven kon
in zoo een drakig feuilleton,
waarom ik lach,
waarom ik lach!
Wij zijn gelukkig met elkaar
voor ons bestaat er geen gevaar,
jij blijft toch trouw tot 't stervensuur,
de herfst huilt.... dat 's maar een kuur!

Lach, lach, lach,
het is een koude winterdag.
Een man ging heen,
in nacht en sneeuw alleen!
zijn geld verdween
en ook zijn wijf;
(dat hoort zoo bij het laatst bedrijf)
zij had behalve zijn vermogen
zijn geest als merg uitgezogen.
Nu vloekt hij! Foei, dat is gemeen!
maar niemand, die het zal verstaan;
een ieder is naar bed gegaan
kroop onder dekens rood of blauw
met d' eigen of een andre vrouw,
wat doet die kerel in de kou?
Ach, ach, ach,
de lente, de zomer, de herfst zijn heen,
de honger kwam en de winter verscheen;
maar koude is geen groote nood
wijl toch de vorst microben doodt

en ben je niet een echt genie,
dan sterf je niet zoo één, twee, drie!

Zoo gaan de tijden altijd heen
zij keeren weer, en je mist er niet één,
zoo gaat het leven altijd door
en vindt mijn liedje steeds gehoor!

Een lied, een lied
is al 't verlangen,
ik zing mijn zangen
op dansmuziek.
Een ieder heeft een schoone kans;
niets is het leven dan een dans,
vreugd of verdriet
't is al een lied -
En ik blijf spelen op crediet.

Maan-Idylle.

‘Ik ben de maan, ik ben de maan,
 het liefje van Pierrot,
 ik zie hem aan het venster staan,
 tot weenen klaar
 met zijn gitaar:
 Pierrot, Pierrot, mijn minnaar bloô,
 lid van de Firma Smart & Co.....
 ahi - ahi - aho!

‘Pierrot, Pierrot, heb je verdriet?
 Neem je gitaar en speel een lied;
 ik sta te ver voor kus of zoen
 en, kan het met een lied wel doen!
 Ik ben gevoelig, zacht en week,
 gegarandeerd het waschecht bleek.
 Ik ben het hart voor 't lijdend hart,
 de hemelspiegel van de smart,
 ik ben 't asyl der hysterie,
 bibliotheek der elegie,
 ik ben de vrouw der verre min,
 traditioneel als hartsvriendin;
 ik speel al eeuwen hier mijn rol
 mijn hart hangt hoog, lijkt boordevol,
 want elke straal is lange brief
 ad libitum voor elke lief:
 Pierrot, Pierrot, heb je verdriet?
 Ik ben, ik ben wie jij niet ziet!

‘Pierrot, Pierrot, mijn bleeke held,
Zeg, mis je liefde, mis je geld,
aanbid je daarom nu maar mij,
zeg vond je niemand dichterbij?
Heb je wel goed zes hoog gezien?
Was nergens meer een Colombien,
was hier of daar in een Salon
geen dame, die je boeien kon?
Raakt dan die aarde op zijn end,
als geen mevrouw verveling kent?
Of zocht je heil'ge min en trouw, -
die vind je bij geen maagd of vrouw!

‘Pierrot, Pierrot, ben je bedrogen?
Ik zou het zeggen aan je oogen!
Brak zij je hart, of brak ze meer
en was het heusch de eerste keer?
Of werd dit al alleen verricht
ter eere van een nieuw gedicht?
Want zonder de verstooten min
heeft poëzie toch weinig zin!
O, 'k hoor het aan den toon der luit,
jij bent verstooten door je bruid;
zij zwoer je heel een nageslacht
(daar had je zelf niet aan gedacht)
doch d'allereersten huwelijksnacht
heeft zij een ander togedacht,
en waar' zij weergekomen,
je hadt haar opgenomen.

‘Mijn dichter, minnaar, mijn Pierrot,
ik ben de maan, ik ben de maan;
al gaan mijn stralen door de straat
ik leef hier toch in kuischen staat.
Kom, trek je mooiste pakje aan
want aardse liefde is een waan!
Grijp nu je vriend, grijp je gitaar,
en zing je schoonste hymne nu
(geweigerd door een Kunstrevue.)
Denk niet aan honoraria!
Ik ben je Pia Anima!
Ik ben de heil'ge, bleek en rein,
die voor de dichter slechts wil zijn.
Pierrot, Pierrot, mijn dichter bloo
de min is zus, de min is zoo,
ahi - ahi - aho!’

Kennisgeving.

Ik ben gestorven....
 Lezer ween niet,
 want niemand heeft geörven;
 'k was eenig kind - het oude lied -
 mijn moeder heeft mij bedorven
 en toen ik eenmaal bedorven was,
 toen ging mijn moeder onder het gras;
 toen kwamen vele, vele vrouwen,
 die zeiden van haar als een moeder te houwen.

En al die vrouwen hoorden mij aan,
 en waren wonder aangedaan,
 zij hoorden lachend naar mijn biecht,
 of weenden, zuchtend: 'o, jij liegt
 zoo mooi als 't alleen een dichter doet'
 en dat gaf moed!

Ik promoveerde tot Pierrot
 maar geen gezang steeg uit mijn mond;
 de maan, die wel een schikking vond
 nam toen mijn hart per radio
 en weldra zat ik in den nood!
 Toen kreeg ik vrienden.... een paar lood.
 De doom'nee zei me: Bid en werk
 en Zondags kom je in de kerk.
 Een millioenair: Pak alles aan,
 doch wat je hier ziet, laat je staan!

Een filantroop: ik gaf je brood,
zoo 't reglement het niet verbood;
hier geldt artikel: eigen schuld,
maar blijf tevree en heb geduld.

Het leven vreesde ik louter strijd,
en vond alleen welwillendheid:
een ieder gaf mij goud in raad
wijl 't anders toch verloren gaat,
of al te zwaar te dragen.
En toch zou ik niet slagen!!
ik heb het wreed verkorven,
doordat ik was bedorven.

Mijn hart heeft nooit om-niet begeerd;
'k was zeven maal geëngageerd,
de trouw van veertien oogen
heb ik brutaal bedrogen
en zeven gouden banden
verdwenen van de handen
en bij 't symbolisch zeven
is het niet eens gebleven.

Maar tragisch wordt nu mijn verhaal;
men bracht mij naar het hospitaal.
De dokter zei: na zoo'n bestaan
ging elke leven naar de maan.

De zuster zuchtte: 't is fataal;
in dat bed sterven ze allemaal,
maar ik ben blijven leven!
Zoo gaan
de reputaties naar de maan;
van 't bed was zij verdreven.

Mijn moeder was een zwakke vrouw,
die bad, dat ik niet lijden zou,
maar 't ieven is verblijden
en niemand liet mij lijden.
En toen ik stond, niet wist waarheen,
was het de vrouw, die mij verscheen!
Zij was een schoonheid (waarom niet?)
zij snakte naar een bruiloftslied,
moest echter eerst nog trouwen
en ging van mij toen houwen.
Zij liet mij werken nacht en dag;
Wat of de liefde niet vermag!

En eenmaal degelijk en net
niet meer herkenbaar in jacquet,
vond ik eens op een goede dag
een briefje dat op tafel lag:
Met jou kan ik niet leven.
P.S. Wil 't mij vergeven.

En toen vereenzaamd, moe en ziek,
niet meer te redden door ethiek,
kwam ik alweer in 't hospitaal
(indigestion conjugale)
doch nu, - hoe men al doende leert -
heb ik geen bed gecompromitteerd!

Ik ben gestorven.... heusch ditmaal
een kwestie van enkele uren
slechts nog een asphyxie centrale
tot stichting van de burenen.
Gij kunt dan toch nog weenen;
want dan: nil nisi bene!

De vier getijden

I.

Treedt binnen....
Vreemd, nu weet ik niet
een naam om U te noemen,
een naam, die kleur en geuren biedt
van al te noemen bloemen,
en die uw hart mag winnen.
En toch, zoo vaak sprak ik U aan,
al was het in mijn droomen,
want nimmer is de hoop vergaan
op dit, uw komen.
En steeds bedacht ik schooner klank
om eenmaal U t'ontvangen,
een speelsche lichte klanken rank
om U t'omhangen.
De zuivre aanslag van mijn hart
zou welkom heeten
en gij zoudt weten en beseffen....
de oogopslag tot mij dan heffen.

Wat zijt gij schoon....
ivoor gedraal van lijnen
gaat te loor
in lente lichte schijnen.

Wat zijt gij schoon....
uw wezen zacht omspoeld
van 't afgekoelde zonnelicht

is slanke stengel, waarop ligt
uw maagdelijk mooie aangezicht,
ovaal in golvend goud gezet
door lenteglanzen zacht gebet.

Wat zijt gij schoon....
Uw oogen zijn twee druppelen dauw
die paarden op het bloemenblauw
van 't bevend orchideeënblad,
Uw mond in 't bloedkoraal gevat
is als een nestje dat omsluit
Uw zangen zoete stemgeluid.

O nader mij! neen, neen blijf stil,
ik wil....
ik wil dat Uw wezen
gesluierd in vrezen
zoo stil blijft staan
bevangen in droomen.
Al heb ik Uw woord
Uw stem niet gehoord
toch heb ik alles vernomen,
want heel Uw wezen
laat gij mij lezen
als zangen die zilv'rend vervloeien,
Uw open handen
zijn blanke landen
waarin gij Uw ziel laat ontbloeien....

....Op U heb ik gewacht
menig maanstille nacht
en stilde 't verlang met verhalen.
Het geluk is zoo licht
O dat Uw teder gezicht
niet eer, dan het zonlicht dale!

Gij tradt mijn kamer in
nog zwoel van parfum en van kussen,
doch aller vrouwen veile min
kon 't lichtend geloof nimmer blusschen.
Mijn dagen ontwijd
bleef in maagdelijkheid
't hopende hart U verwachten
en heel Uw komen
zoo kuisch in zijn schromen
is de levende droom van mijn vaaklooze,
eenzame nachten.

II.

O vrouw
 in de vlamme brand van Uw haar,
 Uw lichaam is zwaar,
 Uw lichaam is los,
 als een dauwomhangen druiventros,
 Uw lichaam is licht
 als een bliksemschicht,
 Uw lichaam is blank, Uw lichaam is blauw
 als de toortsende vlam in een avondschouw;
 Uw lichaam is zwoel en zacht en rein
 als een donker fluweelen, robijnen wijn.

O vrouw,
 Uw oogen zijn vuur in een donker bosch
 Uw blik laat niet los
 en zonder erbarmen!....
 o vrouw, o Carmen
 van lust en verlangen,
 Uw armen zijn slangen
 en elk gebaar
 het sluipend gevaar
 van heimlijke drangen,
 totdat...
 totdat eindelijk zij rusten
 als sluimerende lusten
 albast blanke banen,
 roerlooze lianen

waaraan Uw handen dan hangen
als bleeke bloemen, geuren zwaar.

De zon....

de zon is een lont,
die steekt in brand
de aarde, het land
de smachtende grond.

O, de zon is Uw mond
en Uw hijgende zucht
is de trillende lucht.

De zon is te heet
't geluk brandt als leed
en bloed gloeit in de wijnen.
O sluit met luiken dicht
met luiken en gordijnen,
alleen Uw oogenlicht
alleen Uw zielebrand
Uw hart, Uw mond, Uw hand,
alleen Uw doorgloeide verschijnen.

O vrouw,
zon in zonnestralen,
Uw lippen zijn bokalen,
bokalen met klank,
die vonken van gloed,
Uw brandende bruischende bloed.

Uw oogen twee zonnen
Uw borsten twee bronnen,
want heel Uw lichaam is drank!

O vrouw,
Gij zijt en zon en sterren en maan,
de open wei, een diepe laan,
Gij zijt een stad in 't middaguur,
Gij zijt vuur....
O vrouw
Gij zijt het leven, en 't leven is hijgen,
't leven is stijgen,
't leven is dooden,
en wij, wij zijn goden
hoog boven 't land met zijn donker berouw

III.

Verban het volle licht van dag
 ver van de vensteren en deuren;
 het zijn de dagen, die ik haat,
 om Uw gelaat,
 dat schoon is in de nacht,
 en in de nacht alleen!
 Geeft mij Uw vreemde vooze lach,
 geschonken als likeuren;
 waar waarheid is, is droef geweest,
 wij jagen 't leege leven heen,
 ver van de vensteren en deuren.

Laat kranke schijn nu koortsen in mijn lamp
 een decadente gloed,
 een roode damp,
 waarin mijn lamp te sterven staat
 in 't gulpend eigen bloed.
 Kleur tot karmijnen lach
 de kelke Uwer mond
 en dat een moren rag
 zich om Uw oogen rondt;
 'k wil dat Uw oogen zijn
 als flonkerend juweel in kolenzwarte schrijn.
 Strooi met een stil gebaar
 Uw haren blond,
 een gouden pulver, waar
 de eigen glans verzwond

en laat een donzen droom
Uw wangen bleek bestuiven,
als doffe dauw van druiven
bedwelmd van aroom.
Zoo zal de schoonste samenkomst gebeuren
ver van de vensteren en deuren.

Het leven, tot de kimmén van de jeugd
is ijdele vreugd,
het broos geluk, dat in zijn bloei vergaat,
de vlinder, die tot sterven bonte vleugels slaat!
Doch ver van wereldds zinnelooze kamp
heb ik gebouwd met eigen hand
een hemel en een land
bij 't roode licht van mijne roode lamp.

Nu onze lippen niet meer kussen
de dronkenschap der min,
zal tusschen
ons gaan stijgen, tot hooger dieper zin
vergetelheid, en sussen
der harten onbereikbaar, afgesmeekt gewin.
De waan
wordt waarheid, waarheid niets dan waan;
ik zal mijn armen om Uw leden slaan
en bei vergaan
w'in droomen van een tijdelooze pracht;
een wereld van volbloeid verlangen
zal levend voor ons oog gaan hangen

en niet bevangen
in tijds vergankelijkheid
zal wat w'ons zelve hebben togedacht,
en heimelijk werd verbeid,
voor ons bestaan
in zelf verwekt' onsterfelijkheid...
die waan is d'eigen macht!

Stil staat de tijd
gelijk de klopp van 't eigen hart;
't is al vergleden;
er is geen Heden
en geen hoop, die mart;
wij leven niet....
dus zijn wij goôn;
een kimmeloos verschiet
van 't bovenaardsche schoon.

Dan eind'lijk keeren wij van de te verre kust
en onze oogen weten weer
en zijn zichzelf bewust
en onze lippen proeven weer
de giftig ijle geuren.
Wij zien elkander nieuw en schoon
o, bruid van eigen woon,
't geluk dat hemelen openslaat,
blijft als de trouwe toeverlaat,
ver van de vensteren en deuren,

IV.

Qui n'a pas l'esprit de son âge De son âge a tout le malheur.
VOLTAIRE.

Uit vaal bevachte hemel
dalen, dralen
lokken, vlokken in gewemel,
uit de grijs vervaalde hemel
glijen, vlijen
zachte vachten pluizen neer,
op de aarde, op de huizen,
op de boomen stil, en meer...
zilvren bellen, die vertellen, zonder klank,
hermelijnen blank, rein en teer
wit geveer.

'k Ben gezeten voor mijn raam,
veilig in mijn stille woning
en mijn woning staat alleen;
'k ging van alle menschen heen
en mijn heengaan vond belooning;
met mijn droomen bleef ik saam.

'k Ben gezeten voor mijn raam
bij het sneeuwe-stille dalen,
'k zie, hoe kinderhanden halen
schuim van witte vacht bijeen,
om te bouwen met vertrouwen

hun kasteelen
met kanteelen en portalen,
'k zie in 't bleek loodkleurig licht,
hoe het bouwen wordt verricht.

'k Wil verlaten nu de schouw en
zijn gouden lippenbrand,
fluisterend van het verleden,
zacht vergleden,
als een zeil aan kimmewand,
om hun vreugd van meer nabij,
om hun blijde klare lach,
'k wil hun licht geluid om mij
op dees klank bedolven dag.

Uit egale, vane hemel
dralen
vlokken in gewemel,
om van sproken te verhalen.

Kindren, bouwers van paleizen,
hebt ge wel geteld,
dat wat smetloos nu verrijze
spoedig smelt?
Het verblindend blank der aarde
gaat in zonnebrand te loor,
kus, die kuischlijk gij aanvaardde,
schroeit eenmaal der zinnen gloor.
Dan zult bevend gij aanschouwen

's werelds staat,
en de handen zult gij vouwen
voor 't beschroomd gelaat.
Kindren, broer en zusje hoor!
Eens krijgt 't woord zijn zin:
dat de mensch te veel verloor
op het uur der eerste min! -
Ziet, uit toegeschoven hemel,
't zachte donzen vacht gewemel
rond u stuiven,
als der veeren val van onbesmette duiven.

Ziet elkaar, Uzelve aan,
ziet U staan,
rein van 't leven onverricht,
in de zachte glans van 't ongekleurde licht.

Als het uur gekomen
is, dat de dag vernacht,
vindt d' herinn'ring Uwer droomen
dan op wacht:
hoe gij hier tezamen stondt,
naast Uw sneeuwewit paleis,
met een glimlach op de mond, -
en aanvaardt de prijs,
als gij 't wereldsche wilt vloeken,
om de wereld, die gij vindt,
om de menschen en hun boeken,
die, voor wie een uitkomst zoeken,

dan slechts zwijgen in verbond.
Stijgt met mij tot mijne woning,
ben ik beedlaar of een koning?
'k weet het niet;
't schoonste lied
vloeiend, als der bijen honing,
sla ik aan
sinds mijn stem is heengegaan,
en de menschheid leerd' ik minnen
toen mijn zinnen
- donk're drangen -
zich ontdeden van 't verlangen
en zich legden tot de rust.

Veel moet gij bij mij niet zoeken;
'k heb wat trouwe, oude boeken
en een tafel met wat brood,
'k heb de klare waterdrank
en een breede eiken bank;
mijn bezit is haast te groot
want nog warmer dan dees pij
is het machtig medelij
dat verglanst tot schoone dingen
levens droefst' herinneringen.

'k Ben getreden tot de poort,
die mijn leven sluit
en ik spreek het laatste woord
met gerust geluid.

Grijsheid brengt de vrucht van 't leven,
als de tocht door donkre dreven
is volbracht;
als geen drift of blind begeeren
waarheids heilig licht kan keeren,
overstralend werelds nacht.
Mocht als leidstar op Uw wegen
't woord om U mijn mond ontstegen
vroom U blijven als gebed:
dat bezit wordt 't gulle geven
zoo voor elke klop van 't leven
heel Uw hart zich openzet.
Ook voor U zal eens dan komen
schemer die U zacht omhangt,
uur, waarin gij niets verlangt
dan het leven na te droomen.

Kinderliedjes

Slaap kindje, slaap.

Mon coeur bat, bat, bat....
J. LAFORGUE.

Slaap kindje, slaap,
verzamel nieuwe krachten;
't is laat, het ging al nachten....
(daarbuiten loopt, daarbuiten loopt,
wat al je smachten heeft gehoopt
de vrede voor je zinnen....)
Slaap kindje, kindje slaap,
waarom wist je te minnen?

Slaap kindje, slaap,
zij loopt op witte voetjes
heel ver, onhoorbaar zoetjes....
(daarbuiten loopt, daarbuiten loopt
wat je verwacht hebt en gehoopt
en nimmer meer treedt binnen....)
Slaap kindje, kindje slaap;
je hadt niet mogen minnen.

Slaap, kindje, slaap,
een schaap op witte voetjes
het dronk zoo lief, zoo zoetjes....
(vraag geen 'waarom', en vraag geen 'hoe',
je bent nog veel te zwak en moe;
zij is niet meer te winnen....)
Slaap kindje, kindje slaap
en wil nu nooit meer minnen.

Ik ging eens om een broodje.

Ik ging eens om een broodje,
de bakker was niet thuis,
en toen de bakker niet thuis was,
ging ik maar weer naar huis.

Ik ging eens naar de menschen
en sprak ze allen aan,
al ken ik vele talen,
geen mensch heeft mij verstaan.

Ik ging naar alle deuren,
waar 't venster was verlicht,
zoo hard kon ik niet kloppen,
of elke deur bleef dicht.

Ik ging eens naar een kamer,
waar ik me welkom wist,
de deur bleef afgesloten,
ik had me dus vergist.

Ik ging naar alle boeken
en vroeg ze alle raad,
maar geen dat mij kon zeggen,
wat niet geschreven staat.

Ik ben toch eens geboren
en ga dus ook eens dood,
zoolang ik nog moet leven,
ga ik maar steeds om brood.

Is de poort open?

In Holland.

Waar is de deur die openslaat
en welkom wacht in stemgeruisch? -
waar is het hart dat opengaat?
het was zoo vroeg, het is zoo laat!
...een eigen haard, een eigen huis....
In Holland staat een huis.

In Holland staat een huis!
Ik was een kind
zoo welgezind,
een kind, dat alle dingen mint:
een brooze vaas vol wenschen,
ik wilde minnen menschen....
de menschen bleven thuis
in huis....
In Holland staat een huis.

In Holland staat een huis
met vensteren en deuren
in stille smalle straten,
ga vrij er langs, maar klop niet aan,
want kloppen zou niet baten.
Dat zij, die hongeren en treuren
stil gaan en heel gelaten
voorbij de dichte deuren,
waar keukens zijn, die geuren....

en droomen van een eigen thuis:
In Holland staat een huis.

Waar is de deur die openslaat
en welkom wacht in stemgeruisch? -
waar is het hart dat opengaat?
- het was te vroeg, het is te laat! -
Klop en men geve.....: niemand thuis!
In Holland, in Holland,
In Holland staat een huis.

Het regent, het regent.

Regen spet, regen spat
't zijn geen tranen, 't is geen weenen,
water, water dat vloeit henen
- opgepast of je wordt nat -
regen sputtert, spettert, spat;
'ik heb nimmer lief gehad.'

Veege zwermen, regenschermen
spreiden doods hun zwarte vlerken
over vreemde vormen uit,
niet van mensen, maar van zerken;
alle zerken togen uit,
zerken zonder kruis of bede
rust in vrede, rust besluit.
Zerken schuiven door de steden
zonder rede of geluid,
zerken die geen ziel beschermen,
zonder termen, zonder buit,
zoekend, zoekend slechts een doode
want een doode is van noode,
slechts een doode, niets dan dat!
regen, regen, regen spat...
'nimmer heb ik lief gehad.'

Feller stralen, sneller dalen:
'hoor nu, hoor: een jonge vrouwe
ging hier ongeweten dood!
zij beminde, dorst vertrouwen
- minnen is de droefste nood. -
Maar haar dood zal hem niet baten
die verwaten, eerst vergoodt,
om dan dieper nog te haten,
zonder mate, al te snood!
doch wij zullen nu niet falen
en hem halen of zijn dood!'
- Regen is een veile bode
ik beminde nooit die doode;
booze tongen zeggen dat,
't is de regen, die het spat:
nimmer heb ik liefgehad!

Regen spet, regen spat
het zijn tranen, het is weenen,
om een vrouwe die ging henen
om een vrouwe die aanbad
om een vrouw, die dorst vergoden
en haar stervend hart moest dooden.
O, de regen roept haar schrei:
'Nimmer leeft gij los van mij!'
Regen, hoor, de regen spat:
waarom, waarom lief gehad!

Ik zie, ik zie.

‘Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet!’
 ‘t Is van een spel het heele lied:
 ‘Wat zie je dan,
 wat zie je dan?’

Donker is mijn kamer,
 mijn kamer is mijn hart,
 mijn hart, dat is een hamer,
 - donker is mijn kamer -
 mijn kamer is zoo zwart!

Ik ben alleen
 alleen,
 ik ben alleen gebleven;
 vrienden gingen van mij heen
 hun lach bleef hangen als gewezen....
 Ik heb hen niet verdreven!

O het donker, o het zwart,
 van mijn kamer, van mijn hart,
 (mijn hart, dat is een hamer!)
 langs mijn bed en op de spreien,
 gaan de witte handen glij'en,
 witte handen, van een vrouw,
 vrouw, die ik vergeten wou....

O het donker, o het zwart,
van mijn kamer, van mijn hart!

Ik zie oogen op de muren,
het zijn koortsen, het zijn vuren,
ik zie blonde vrouwenharen,
sulfrend langs de muren waren,
blonde haren van een vrouw,
vrouw, die ik vergeten wou....

O het donker, o het zwart
van mijn kamer, van mijn hart!

'k Zie een roode vrouwenmond,
ik zie tanden
op de wanden,
wit ivoor, dat rood verwondt!
Alle droomen van geluk,
bijten, breken tanden stuk,
tanden klappend in de nacht
in een rooden mond die lacht!

O het donker, diepe zwart
van mijn kamer, van mijn hart!

Ik wil roepen, ik wil spreken,
lichten, lichten nu ontsteken,
'k wil der droomen dwaze logen
niet aanstaren met mijn oogen;

ik geloof niet in die macht!....
O, die mond, die eeuwig licht,
o, die moeë handgebaren,
die te doelloos om mij waren,
o, die oogen, die nog weten,
wat ik nimmer kan vergeten!
Blijft die mond dan altijd rood!
gaat dan nimmer, nimmer dood?....

Neen, ik wil niet met je spreken,
met de nacht zal je verbleeken,
dat je nu voor goed verging,
met de klamme schemering!

'k Zie, ik zie wat niemand ziet....
(niemand weet, dat ik verstiet).
O, dat hart, dat niet meer dan
't dwaas refrein herhalen kan:
'Wat zie, je dan,
wat zie, je dan?'

Lieve Heertje.

Lieve Heertje, maak mooi weertje!
 morgen zij de schoone dag,
 die ik droomde, nimmer zag....
 Lieve Heertje, maak mooi weertje.

Ik heb honger, ben in nood
 en voor mij zijn vrienden dood,
 'k heb geen kamer en geen vrouw,
 'k bleef alleen, doch zonder rouw,
 'k heb geen tranen, 'k heb geen lach....
 morgen zij de schoone dag!

'k Ken de liefde en haar hel,
 'k weet der harten ijdel spel;
 'k ging van vele vrouwen heen,
 met een lach of met geweën,
 op een groet of na beklag:
 - dat ik weer eens spelen mag! -

'k Heb geen geld, ik heb geen goed.
 Ik ben ziek en zonder moed,
 ik dool dwalend door de straat
 zonder steun of toeverlaat;
 droef en droever wordt mijn lot,
 'k heb geen priester en geen God!....
 onze lieve Heertje, maak mooi weertje!

Lieve Heertje, maak mooi weertje!
morgen zij de schoone dag,
dat ik eindelijk sterven mag....
Lieve Heertje, maak mooi weertje!

Zie de maan.

Zie de maan schijnt door de boomen
en de boomen naast elkaar
staan met lusteloos gebaar,
wachten of geen mensch zal komen
met een touw
om zich gauw
aan een tak wat op te hangen;
zulk een maannacht geeft 't verlangen
om wat hooger stil te droomen:
't Heerlijk avondje is gekomen.

Zie daar gaan langs stille wegen
hand aan hand een 'hij' en 'zij'
in een zoete minnarij,
hij vol hoop en zij verlegen.
O de min,
in 't begin,
is zoo vol van zoet gefluister
in't, 't zij maanverlichte duister,
als 't geluk stroomt economisch
om verlangens anatomisch.

Zie de maan schijnt door de boomen
en de boomen zuchten: 'zoo'
als doodsbleek verschijnt Pierrot
die hen tegen was gekomen!

- 'Dierbaar touw,
wees geen vrouw,
blijf mij trouw in 't uur van sterven
'k ga haar stemming wreed bederven,
nu zij 't hart mij heeft ontnomen':
't heerlijk avondje is gekomen.

Où peut-on être mieux?

De regen weent
en zijn vingers tikken,
tikken tegen de ruiten;
tik-tom, tik-tom,
de regenvingers tikken,
tikken tegen de ruiten:
waarom, waarom?

Laat mij alleen,
alleen wil ik wezen
om nimmer mij te uiten;
tik-tom, tik-tom,
de regenvingers tikken,
tikken tegen de ruiten;
waarom, waarom?

Dees woon is mij
en mij zal zij blijven
(wat wil men van mij buiten?)
tik-tom, tik-tom
de regenvingers tikken,
tikken tegen de ruiten:
waarom, waarom?

Vreugde en smart
om wat nimmer kome
en 't leven zal zich sluiten;
tik-tom, tik-tom,
de regenvingers tikken,
tikken tegen de ruiten:
waarom, waarom?

De regen weent
weent op vrouwenhanden,
handen achter de ruiten;
tik-tom, tik-tom,
de regenvingers tikken,
tikken mij naar buiten:
tik, tik, tik, tom....
waarom? -

Verspreide verzen

Jonge moeder.

‘Hoe vreemd, dat mij gegeven is,
wat niet mijn eigen leven is,
maar sluimerend in het mijne hing,
en ging,
en brak de draad,
en wezen wou in eigen staat’.

‘Ik ben nog moe....
heb ik geleden?
of is een droom uit mij gegleden?....
Ik doe mijn oogen dicht
en ben tevreden,
en mijn gedachten en mijn lijf zijn licht’.

‘Is dit nu barens-
nood,
met hijgende gevaren
tot aan den dood?
Ik wist niet, dat een leven komen kon
zoo rood en bloedend, als een ondergaande zon’.

‘Maar nu is dan
verrezen dit verblijven,
een heel zacht schreien,
een heel klein wezen,
dat aan mijn borst
zich voeden kan, en dorst....’

‘Een levend kindje werd mijn wensch....
ik ben het niet, die nieuw geboren mensch,
en toch, ik wou, dat ik mijn kind mocht zijn,
als later komen kommernis en pijn.’

Klacht.

'k Dacht dat ik eens zijn bruid zou wezen,
ik heb zijn naam in droom zoo vaak gelezen,
waaronder dan de mijne stond;
ik was zijn vrouw -
zoodat ik nauw
begrijpen kan,
dat hij nu is een vreemde man
die kust een andre mond.

Ik heb de kaarten opgenomen,
wat hij verbood,
maar in mijn nood
wil 'k weten of hij terug zal komen -
zij zeggen niet,
dat hij verliet,
de kaarten hebben medelij;
hij ligt nog altijd aan m'n zij.

'k Ben nu alleen
en zonder wil;
mijn leven staat zoo plotsling stil
zooals een wekker stil blijft staan;
ik nam zoo alles van hem aan;
ik ben geworden wat hij dacht - -

een leege schacht
is wat hier bleef, hij achterliet; -
een onbegrijpelijk verdriet
in 't groote bange van de nacht.

Al wat hier staat
het was van mij,
toen hij nog leefde aan mijn zij,
en hier nog klonk zijn stem.
Maar nu hij ging
lijkt ellek ding
te wachten op de komst van hem -
Waar is zij, die ik vroeger was?
Ik zie haar niet in 't spiegelglas.

Hij nam mij mee; ik was een kind
dat men in d' avond-straten vindt,
en alles deed ik, wat hij vroeg;
het was zijn geld, al wat ik droeg,
ik was van hem, ik werd weer vroom,
'k bad elken avond - schoonste droom! -
dat hij mij nimmer zou verlaten
met hem te mogen wandlen door de straten!

Ik gaf hem al wat ik bezat,
al wat ik op de wereld had,
mijn jonge lijf, mijn blijde lach,
mijn onschuld van den eersten dag,

mijn lach, mijn oogen, hart en lijf
dat al verging in het bedrijf,
waaruit allengs zijn kus ging heen; -
maar 'k had hem nog alleen.

Wat blijft mij, wat?
Ik werd te oud,
mijn hoofd is leeg, mijn hart is koud.
'k Weet van geen liefde meer of haat,
moet ik nu zoeken in de straat,
is dat mijn lot?
Maar waarom bad ik dan tot God?
O, zoo ik nog mijzelve had!

Ben ik een vrouw, zoo 'k nooit werd echt bemind?
Ben ik een vrouw, zoo 'k nimmer droeg een kind?
Ben ik dan niets, dan wat verdriet
dat hij, vergeten, achterliet?

Ik voel mij bang, zooals een kind....
Mijn leven is plots uitgegaan,
gelijk een kaars in oostenwind,
die om de open deur komt slaan.

Herdenking.

Nous n'aurons jamais plus notre âme de ce soir.
HENRI BERGSON.

De hemel is één starrenregen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Uw hoofd zoo zoet tot mij genegen
Maar niet als in dien eenen nacht.

Wel kunnen onze lippen kussen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

En 't hartsvuur zal de lust wel blusschen
Maar niet als in dien eenen nacht.

Uw oogen zijn vol ziel geloopen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

In onze adem hijgt een hopen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Dit samen-zijn zal schoon verbloeien,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Plots gaat een gaal weer klanken sproeien,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Straks strenglen streeling moede handen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Als flauwe schemer blauwt de wanden,
Maar niet als in dien eenen nacht.

Dan is de droom gekeerd tot droomen,
Maar niet als in dien eenen nacht.

O, nimmer, nimmer dat kan komen
Wat eens was in dien eenen nacht.

Gij hebt gezegd.

Gij hebt gezegd; 'de vrouw
 wier oogen in Uw oogen lezen,
 wier lippen bloeien op Uw mond
 en door Uw wezen schijnt verwezen
 en slechts Uw taal en zin verkondt,
 heeft dag noch uur gekend de trouw
 en was U nimmer tot Uw heil;
 haar vooze hart is vuig en veil;
 zij heeft Uw geld en goed verdaan
 en alle glans Uw naam ontnomen.
 Dus droomt gij schoonheid van een waan,
 laat mij U wekken uit dit droomen
 wijl 'k mij Uw vriend beschouw'

- 'Is dit het weten, dat gij biedt?....
 Ik heb haar lief, dit schoone kind
 en nimmer smart daarin gevonden
 al is 't mijn min, die 'k bij haar vind,
 waarmee 'k haar hart heb teer omwonden,
 Haar stem is zacht en zoet haar lied,
 het leven werd mij schoon en licht
 door d' onschuld van haar aangezicht
 en 'k dacht mijn eenzaam hart verstaan. -
 Gij zegt: 'dit al is niets dan droomen
 en rukt mij af de schoonste waan....
 maar wat heeft zij me dan ontnomen?
 Vriend, ik dank U niet.'

Ik ben een vrouw.

‘k Ben een vrouw, als alle vrouwen
waarom wilt ge mij omhangen
met het kleed van Uw verlangen
en mijn lichten lach vertrouwen?’

‘Om de zucht, die ik eens vond,
om d' onuitgesproken woorden,
die verdoodden op de boorden
van tomaten rooden mond.’

‘k Weet mijn oogen zijn mijn machten
waarom wilt gij, dat hun stralen
dieper zin U zal verhalen
dan de heugenis der nachten?’

‘Om den schemerstillen schijn
van een nauwelijks gebeuren,
dat ik heimelijk zag treuren
door het wimp'ren kantgordijn.’

‘k Zie de schoonheid van mijn leden....
waarom wilt ge, dat mijn leven
niet zal stralen in zijn streven
waar mijn lichte voet zal treden?’

‘Om het lusteloos gebaar
dat U bleef van alle lusten,
om Uw hart, dat niet kan rusten
wijl Uw wanhoop is te zwaar.’

‘k Hoor de woorden van de monden,
waarom naar het hart te luistren
zoolang minnaars mij toefluistren
dat hun heilig zijn mijn zonden?’

‘Om de uren, die gij ducht,
om de dwaling te genezen
dat gij van Uzelf zult wezen
nu ge mij, in U ontvlucht.’

‘k Ben een vrouw, als alle vrouwen
waarom wilt ge mij dan minnen,
nu geen hart is te gewinnen,
dat zich zuiver laat doorschouwen?’

‘Om de folt'ring, die gij lijdt
om het brandend heet begeeren
dat door mij, gij nu zult leeren
stillen in aanvaarden strijd.’

Bekentenis.*De Minnaar*

Ik wil U haten, noch verlaten;
mijn liefde is te groot,
denk niet dat gij de dood
of nacht bracht in mijn dagen,
die willig voor U open lagen,
geen nood, geen nood:
mijn hart slaat uit zijn diepe brand
naar U
om nu, nog nu
t' ontvangen uit Uw blanke vrouwenhand
wat liefde's brood.

De Vrouw

Meer weerzinwekkend dan Uw liefde
is mij Uw blik vol medelij.

De Minnaar

Ik wist niet, dat mijn blik U griede
en dacht, dat min ten alle tij
de uitverkoren macht bezat
te heil'gen wat hij had omvat.
Uw zonde
zie ik als een wonde,
een zwachtel wil mijn blik slechts zijn,
die koelend heelt Uw open pijn.

De Vrouw

Mijn zonde is het zoet bedrog,
 waarop ik vele uren zinde
 om Uw vertrouwen te verscheuren,
 om Uwe liefde te besmeuren
 en ik verging in 't kolkend zog
 van Uw te macht'ge min.

En toch, en toch
 was 't steeds of gij mij meer beminde!
 Ik kon mijzelf niet toebehooren;
 mijn leven was in U verloren,
 ik was mijzelf niet, maar slavin
 die daaglijks om bevrijding bad,
 want 'k heb U nimmer liefgehad!

De Minnaar

En toen gij aan mijn lippen hing?

De Vrouw

Ik weet niet wat de koorts beging!

De Minnaar

Maar waarom haat dan opgevat?

De Vrouw

Omdat 'k U liefde nooit bezat;
 gij zag de vrouw niet, die ik ben
 maar haar die ik, om U, zou wezen,
 mijn hart dat kondt gij nimmer lezen,

met wanhoop en met haat gevuld.
Gij hebt te veel van mij geduld!
maar ik, ik ben het, die U ken:
gij vindt U zelf zoo verheven,
dat gij alleen nog kunt vergeven!

De Minnaar

Was 't te gelaten dat ik droeg
al wonden, die gij in mij sloeg?
Stond ik te hoog om iets te vragen,
heb ik uit trots dit al gedragen?
Weet dan dat heel mijn heiligheid
niets is dan onderworpenheid!
In al Uw zonde bleeft gij vrouw
wier hart voor mij lag hulploos open.
Ik leefde in het stille hopen
bij U te stillen 't luid berouw.
Want weet, wie eens Uw zuster was,
wier ziel was klaarder dan het glas,
wier hart was liefdes zuivre brand
heb ik gedood met blinde hand.
En 't is bij U dat ik thans boet
het schuldloos vloeien van haar bloed.
En 't leven heeft voor mij slechts zin
zoo gij kunt leven door mijn min.

De Vrouw

Mijn lief, zie thans mij in 't gelaat.
Laat mij nu diep zien in Uw oogen.

Gij zijt tot moorden dus in staat?
Gij doodt zoo gij U meent bedrogen?

De Man

Ja zien w' elkaar nu heel diep aan
Nu dat 'k van U voor goed moet gaan.

De dwaze maagd.

'k Weet niet waarom, maar heel alleen
 ben 'k blootsvoets door de nacht gegaan
 en vroeg met een stem, die de mijne niet scheen:
 'Wie neemt mij aan!
 'k Ga hier voorzichtig, volgeschonken,
 boordevol als een lamp
 en mijn hoofd doet pijn of 't lichaam is dronken
 en vreemd om mijn hart knelt een kramp.
 Wie?....

Gij behoeft niet te spreken
 'k verlang niet te kennen Uw nood!
 wie wil mij ontsteken,
 wie geeft mij het leven met d'inslag van dood? -
 Hier zijn mijn voeten, mijn borsten, mijn handen,
 hier zijn mijn lenden, mijn lippen, mijn mond,
 wie laat mijn folt'rend smachten verbranden?
 wie heft heel mijn wezen van aard-zwaren grond?

Ik weet te goed uit al mijn droomen
 dat geluk in diepste doorstraling bestaat
 en weet dat het eenmaal tot mij moet komen
 in de godlijke vorm van een menselijk gelaat!
 En daarom....

Ja daarom misschien ging ik nu door de nacht
en nam alleen mijzelve mede
tot wie mij wacht
en geeft de eindelijke langvoorvoelde vrede....

Ach 'k ben toch niets meer dan mijn gesmeekte be

Alphabetische opgave der beginregels

	Bladz.
'k Ben een vrouw als alle vrouwen	125
'k Dacht dat ik eens zijn bruid zou wezen	119
De hemel is één starren regen	122
De regen weent	113
De schoone droom van het te schoon verlangen	59
De zuster is heen gegaan	40
Dit is de nacht	13
Een lied, een lied	69
Er is geen hartstocht schooner dan de haat	19
Gij hebt gezegd: 'De vrouw	124
'k Heb U even maar verlaten	36
Hoe vreemd dat mij gegeven is	117
Ik ben de maan	73
Ik ben gestorven	76
Ik ging eens om een broodje	100
Ik sprak tot U, maar dronken	65
Ik weet niet of het leven is	25
Ik wil u haten noch verlaten	127
Ik zie, ik zie	106
Ik zie je ponnie	22
't Is laat	45
Lieve Heertje	109
Nu is zij dood	16
O, vrouw	86
Open de vensters	46
Paardenpooten trapp'len, draven	48
Regen spet, regen spat	104
Slaap kindje, slaap	99
Treedt binnen	83

	Bladz.
Uit vaal bevachte hemel	92
Uw teere tred in ijle stille sfeer	53
Verban het volle licht van dag	89
Verlaten wij het slapelooze bed	21
Vrouw, ik wil wel met u leven	17
Waar is de deur die openslaat	102
Waarom, waarom zijn deze zomernachten	54
'k Weet niet waarom, maar heel alleen	131
Zie de maan schijnt door de boomen	111